

at se til den syge Oline. Ogsaa John var begyndt at blive ubehagelig, ja havde ligefrem advaret hende mod Præsten, om hvem han paastod at vide flere ikke rigtig fine Historier.

Hun begyndte paa en chopinsk Polonæse men brød af efter at have spillet et Par Takter og satte sig hen med en Bog. Ogsaa den opgav hun dog hurtigt og sank tilbage i sine egne Tanker.

At hun satte Pris paa at tale med Pastor Gaardbo — ja, det skulde hun saamænd gerne indrømme Vilhelmine. Skønt hun hverken fandt ham morsom eller aandrig, snarest det modsatte, havde hun haft Udbytte af Bekendtskabet med ham, fordi han var saa forskellig fra alle andre Mænd, hun havde truffet. Selv Torben Dihmer havde ikke interesseret hende paa samme Maade.

Men hendes kære Fætter og elskelige Svigerinde kunde alligevel spare sig deres Ængstelser. Hun var ikke forelsket i Pastor Gaardbo, kunde aldrig blive det, v i l d e da heller ikke for nogen Pris være det. Bare den Tanke igen at blive hvirvlet ind i en haabløs Forelskelses Heksedans fyldte hende med en Lede, saa hun kunde blive ude af sig selv. Men det havde ingen Nød. Det var med Pastor Gaardbo ligesom med Meta. Han hørte med sit hele Væsen en Verden til, som aldrig kunde blive hendes. Jo mere hun havde talt med ham, desto stærkere følte hun det.

Hun forstod ikke den Slags Mennesker. Hans urokkelige Tillidsfuldhed forargede hende. Gik den Mand da